

El dret a l'oblit

Recentment un ciutadà ha aconseguit que el Tribunal Europeu de Justícia obligui Google a esborrar dels resultats de les seves cerques els enllaços a una certa informació de fa anys relativa a aquest ciutadà. Els mitjans de comunicació han saludat aquesta sentència com la consagració del dret a l'oblit a internet.

La societat de la informació descansa en una capacitat enorme d'emmagatzemar dades. Continuament, muntanyes d'informació sobre tot i sobre tothom són guardades en centres de processament de dades. Aquesta capacitat perfecta, barata i omnimoda de recordar es pot veure com un avantatge (una extensió de la nostra memòria personal) quan nosaltres la fem servir. Ara bé, fa menys gràcia quan serveix perquè d'altres recordin coses sobre nosaltres que preferiríem que s'oblidessin (fotografies compromeses en una festa, sancions rebudes, etc.). Una memòria perfecta pot no ser bona ni tan sols per a qui recorda: per exemple, recordar massa bé tota la vida els greuges rebuts pot ser un obstacle per ser feliços. Per tot plegat, el dret d'un individu que certes informacions sobre ell siguin oblidades es veu cada cop més com una part del seu dret fonamental a la privadesa. En aquest sentit, la nova directiva de protecció de dades que prepara la Comissió Europea recull el dret a l'oblit, malgrat les pressions de les empreses d'internet que han estat denunciades al manifest www.dataprotectioneu.eu, signat per més de 100 acadèmics europeus i disponible en català.

Ara bé, com fer realitat tècnicament el dret a l'oblit? La solució de

fer suprimir a Google els enllaços a la informació no resol del tot el problema. És veritat que Google té el quasi monopoli dels cercadors, i si no indexa una informació costa més de trobar-la. Tot i així, l'oblit real seria que aquesta informació *desaparegués* del web. En el cas del ciutadà que ha guanyat el plec contra Google, la informació que vol fer oblidar continuarà existint en una hemeroteca accessible via web. D'altra banda, si algú volgués perjudicar aquest ciutadà, podria copiar fàcilment aquesta informació (potser amb lleugers canvis de contingut o de format) en una altra pàgina web, que per defecte sí que seria enllaçada per Google. Pretendre que Google o un altre cercador siguin capaços de determinar auto-

JOSEP DOMINGO FERRER

DIRECTOR DE LA CÀTEDRA UNESCO DE PRIVADESA DE DADES, URV

Fer suprimir els enllaços a Google no resol del tot el problema

S'han plantejat diverses respostes potencials per trampejar la invasió de la intimitat que suposa la capacitat excessiva de memorització digital. En primer lloc, hi ha les respostes individuals: vigilar quina informació compartim, o adaptar-nos a la sobreabundància d'informació i no fer-ne gaire cas a l'hora de jutjar els altres. Aquesta darrera adaptació pot ser difícil, tot i que potser les noves generacions que han nascut

màticament i sense errors si una certa informació és una variant d'una altra informació sotmesa a oblit és segurament demanar massa. Caldria que el cercador fos capaç de penetrar en el significat de tota la informació que indexa, cosa complicada a hores d'ara i segurament fins i tot indesitjable.

en la societat de la informació la faran de manera natural. En segon lloc, hi ha les respostes legals: regular quina informació es guarda sobre nosaltres i per quant de temps. Malauradament, no és clar que el sistema legal sigui prou efectiu i que les persones estiguin disposades a emprendre processos legals per defensar els seus drets de privadesa.

Finalment, hi ha les respostes tecnològiques. S'ha suggerit que l'individu pugui afegir metadades a la seva informació personal, per indicar qui la pot utilitzar, amb quina finalitat i (potser) a quin preu. No sembla, però, que una persona normal sàpiga com fer-ho o vulgui passar-se hores especificant tot això. S'ha proposat també l'ús de dates de caducitat com una solució senzilla per garantir l'oblit digital. A cada informació guardada en una memòria digital, qui la guarda li associa una data de caducitat. Fins i tot es podria pensar que el mateix maquinari de la memòria esborrés la informació automàticament un cop arribada la data. Ara bé, la història de la informàtica demostra que no és prudent delegar al maquinari la protecció de la informació (només cal recordar com van fracassar les proteccions anticòpia que tenien els primers sistemes de CD i de DVD). Segurament fóra més realista vincular al contingut, mitjançant una marca d'aigua, la seva data de caducitat i la identitat de la persona o entitat que l'ha penjat, de manera que es pogués castigar aquesta persona o entitat si el contingut continua penjat més enllà de la data de caducitat. En tot cas, els enginyers hem d'admetre i explicar que ara mateix no hi ha cap solució completament satisfactòria per garantir el dret a l'oblit a internet.

ANDREW KELLY / REUTERS

CARTES I MISSATGES

Regular Twitter

El govern espanyol viu en una fugida endavant permanent. La situació socioeconòmica és tan greu i els escàndols que esquitxen el PP tan fora de lloc, que constantment es creen falses polèmiques per distreure l'atenció. L'assassinat de la presidenta de la Diputació de Lleó ha estat l'excusa per posar el focus a la minoria d'eixelebrats que usen Twitter per celebrar morts i posar la policia a actuar d'ofici contra els seus usuaris.

Però Twitter té la virtut de ser una plaça pública virtual: podem debatre amb desconeguts, compartir i repetir idees, contrastar les nostres i sí, exposar també frivolitats. Si algú que hi parla no ens agrada el podem bloquejar o directament denunciar a l'empresa que gestiona el servei. Algú que celebra la mort d'un tercer pel motiu que sigui no mereix cap consideració.

Pretendre posar la unitat de la policia dedicada a la ciberdelinqüència a rastrear d'ofici tuit a tuit és una bestiesa i, d'altra banda, un intent d'imposar l'autocensura als usuaris. No oblidem que

els delictes que es cometem a la xarxa (pornografia infantil, robatori de dades, compravenda il·legal d'armes, etc.) requereixen grans esforços dels cossos de seguretat. Cal posar sentit comú també a la xarxa.

PERE JURADO
BARCELONA

Respecte, sisplau!

L'altre dia, passejant pel carrer, vam sentir un home que deia: "Per què ha d'ensenyar els abdominals un home per vendre un desodorant?" I aquesta pregunta ens va fer pensar: "Per què la dona per vendre una colònia ha de sortir poc tapada?"

Davant d'aquesta situació protestem pel fet que tant homes com dones -tot i que sobretot les dones- som tractats com objectes per persuadir-nos de comprar un producte.

Aquest fet, lamentablement, no es produeix només en l'àmbit publicitari. I és que som persones, no objectes. Respecte, sisplau!

ANNA LEA, MARINA CORTÈS I GEMA GARCIA
BARCELONA

Les coses d'en Duran

Josep Antoni Duran i Lleida, en el context de la campanya electoral, ha introduït un tema tan important com la Declaració de Barcelona, la Unió per la Mediterrània i la possibilitat de situar la capital de Catalunya com a centre de decisions de la UE en el que està relacionat amb la Mediterrània.

Té raó el líder democristià a donar importància i relleu a aquella decisió, ja que, si es fes efectiva, Barcelona aplegaria els òrgans decisius per gestionar la política d'immigració i la lluita contra el terrorisme provinent de l'islamisme radical.

Catalunya i Espanya tenen unes condicions històriques especials que la fan mereixedora de la confiança d'amplis sectors del Magrib. Tampoc no es pot menysprear la influència que tenen el mig milió d'immigrants procedents del Marroc, especialment de la regió del Rif, aplegats en associacions actives per tot Catalunya.

Compte, doncs, amb les coses d'en Duran. Opino que, en el que fa referència a la possible i necessària influència cata-

lana al sud de l'eurozona, Duran toca més de peus a terra que algunes personalitats que omplen els telenotícies amb mantres populistes que ja comencen a cansar el personal.

JAUME VALLÉS MUNTADAS
SANT ADRIÀ DE BESÒS

Mai ho hauria pensat

Mai hauria pensat que les famílies que es manifesten en les accions pro vida manipulin els seus fills. Mai hauria dit que anar amb un familiar malalt a un míting del Partit Popular fos indigne. Mai he considerat que un nen abraçat pel Papa, davant la mirada il·lusionada del seu pare, fos una instrumentalització. Mai judico les intencions dels altres.

XAVIER SERRA BESALÚ
GIRONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

